

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יב"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון
כתובת המערכת: רחוב זוארץ 1

חיזוק טיעונים

המחבלים אמרו שפעולת סבוי מחזקת את טיעונם כי אי אפשר לעשות שלום מבלי לקחת בחשבון את עמדתם.
ראש הממשלה הודיע שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי לא ייתכן לשאת ולתת עם מרצחים.
שר המיטרה אמר שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי יש לתגבר את המשמר האזרחי.
שר החוץ האמריקאי אמר שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי ללא הסדר צפויה התדרדרות המורה במצב.
שר הביטחון אמר שפעולת סבוי מחזקת את טיעונו כי שום מחבל לא יוצא את הארץ מבלי ששולם את מלוא המחיר.
מתנחלי אלון-מורה אמרו שפעולת סבוי מחזקת את טיעונם כי יש להאחז בכל מישלם.
מתנגדי אלון-מורה אמרו שפעולת סבוי מחזקת את טיעונם כי אין לבזבז את עצמתו של הצבא כנגד מתנחלים ויש להפנותו כנגד המחבלים.
רק טיעונם של אחר-עשר החללים לא יצא מחוזק יותר, מי פעולת סבוי.

יום שחר חיסלו חיילי צה"ל את מחנה

עדי ראיה מספרים:

חיילים ואז המצ. החראיים זר-קו אותו, וצעקו עליו שכמעט היה מכשיל את כל הפעולה. גם כן חנטרישים.
בדיוק שהיה הקרב, היינו אני והחברים שלי באיגוף מאחורה ועזרנו קצת לחובשים לרוץ עם האלונקות. לא הספקנו להסתובב שבע אפיוץ ונפלו עלינו נת-זים מהבנין.
קצת נפצעתי, אבל לא עשיתי מזה ענין. נכנסנו כל החברה ל-אמבולנס, הורדנו זקן אחד ש-בכה באנגלית ונסענו ל,,איכ-לוב".

וואלה אני בכלל לא נהייתי. למה הסתירו לי כל הזמן. עלינו על הגג כל החברה כמו ביום ה-עצמאות, ובאה המיטרה הזו-נות והורידה אותנו בדיוק שהיו התפוצצויות. אז גם אותם הפ-סדנו.
חבר שלי, זה שבא עם אקדח, היה לו מקום טוב במרפסת של זקנה אחת שהייתה צועקת, ומ-שמה ירה כל הזמן על המחבלים, אבל לא פגע למה שהיה מכוון על ,,הילטון". אבל בטח הצליח להוריד שם מישהו.
אנחנו דחפנו כל הזמן בשביל להגיע לשורה הראשונה על יד המחסומים, לפני שיתחיל ,,ה-אקשן", בשביל שלא נפסיד, כמו בפיצוץ של הסירה שפספסנו ב-דקה אולי. אבל הפריעו לנו ה-אמבולנסים, ובתור נקמה לא נתנו להם לעבור. זרקנו אבנים על השוטרים. ואני וחבר שלי עמדנו על יד הרמטכ"ל שצילמו אותנו וצעקנו למסריטים ,,איפה המחבלים, כוס אומק שנתפוס אותם." וגם ניפחנו את החזה ש-יראו שאנחנו לא עושים צחוק וצעקנו כל מיני טברים למכשירי קשר של החיילים.

חרנו עיפיים אבל לא כל כך מרוצים. היה לילה ככה ככה.

ביקשתי מחבר שלי שהוא חייל שיתן לי איזה ,,עוזי" שאני אתפרץ פנימה על התאבדות. חבר אחד שלי כמעט הצליח ל-הכנס למלון, אולי דקה לפני ה-

כל עוד לא נוצר הצורך
ב,,משמר אזרחי"
בקהיר, בניירות ובדמשק
לא יספיק
,,המשמר האזרחי"
בת"א, ירושלים וחיפה

אנשים חשובים ונשותיהם

אורגיה

די. נמאם.
כל פעם אותו סיפור — התקפת מחבלים באיזשהו מקום והאורגיה מתחילה: עיתוני הערב יוצאים בכותרות ענק: חיילי צה"ל פרצו וחסלו x מחבלים. כותרות אחרות מספרות על ישישות שזעקו ,,הצילו" וילדים שבכו. מאמרי המערכת קוראים לגדוע היר. העיתונים מלאים תמונות: ילדים במקלטים, בתים מפוצצים, מכוניות מרוסקות. כתבנו מראיין את גיבור/ת היום/הערב. המשורר התורן כותב שיר אופטימי: לא יוכלו לנו. אנחנו נפלאים. עוד פצע יפציע השחר, עוד זרח יזרח השמש.
בצהריים מהדורת חדשות מיוחדת בטלוויזיה: הצוותים שלנו הגיעו למקום מיד. להלן דיווחם: הרדיו מתמלא דיווחים ושירי נעמי שמר: לו יהי. לו יהי. לו יהי. אחרי הצהריים הוצאה שניה של עיתוני הערב: לגדוע היר. לקצץ הרגל. להוציא העין. בערב הופעת אומנים: גדי יגיל, הגשש החיוור, ציפי שביט, יהורם גאון. יחי אנחנו.
בערב עוד מהדורה, מורחבת, של חדשות בטלוויזיה. שר המיטרה: משמר אזרחי. ראש הממשלה: רק בשדה הקרב. בעיתוני סוף השבוע: פרשנו המדיני — הרקע המדיני. פרשנו הצבאי — צה"ל נפלא. כתבינו — ראיון עם... ועם... ועם... קווים לדמותם של הנופלים. עוד תמונות. מודעות קוראות לקום. ואנחנו נפלאים. ואנחנו נפלאים. ואנחנו נפלאים. נפלאים עד להקיא.